

Červený stopár

časť piata

Slnko vychádzalo nad zalesnené kopce. Jeho ostré ranné lúče boli pre trojicu jazdcov prechádzajúcich dolinou na zmorených koňoch príjemnou zmenou.

Erlyn mal po celonočnom putovaní spuchnuté oči. Jeho zahmlená a unavená myseľ volala po spánku. Hrot šípu ho v stehne páľil ako rozžeravené uhlie.

„Stopár,“ oslovil ho mág Hedonín idúci na svojom hnedákovi. „Zvládneš to?“ spýtal sa keď si všimol jeho tvár bledú ako čerstvá snehová prikrývka. Pri pohľade na jeho zakrvavené nohavice mu bolo hneď jasné prečo. „Stratil si veľa krvi.“

Erlyn odpovedal uprene zahľadený pred seba. „Vydržím.“

„Už to nie je ďaleko,“ reagoval Hedonín. „Prejdeme cez tamtú roklinu čo vidíš v diaľke. Na druhej strane je sídlo Pozemských mágov.“

Teraz pri nich pristavila svoju kobyľu aj popolavá žena Miria. „Cítim tlak,“ dotkla sa svojej hrude. „Tu. Veľký tlak.“

Hedonín sa na ňu otočil. „A čo tie hlasy? Počuješ ich?“

„Teraz nie.“

„Aspoň že tak.“ Bol to práve on, mág Hedonín, čo vyhnal nárek cudzích duší z jej mysle a tým pádom aj z mysle červeného stopára. Minul na to všetku svoju magickú silu. Pripadal si vyžmýkaný do poslednej kvapky ako špinavá handra. Predtým si šetril sily pre prípad, že by ich niekto napadol. To prišlo viac než vhod, keď zneškodnil celú skupinu útočníkov neďaleko stajne za mestom Tarla. Ich destinácia už nebola ďaleko a tak sa rozhodol venovať celú svoju moc na stabilizovanie popolavej Mirie.

Teraz ostávalo len dúfať, že ich cesta do sídla bude bez nepríjemných prekvapení. Ani on ani stopár neboli v stave brániť sa. Pravda bola taká, že obaja sa ocitli na pokraji síl.

Miria sa zdala byť na tom najlepšie, aj keď sa sťažovala na tlak a bolesť v hrudi.

„Bude ti lepšie,“ prehovoril k nej Hedonín, „keď prídeme do sídla, drahá Miria. Uvidíš.“

Ona len prikývla. Svoju pozornosť teraz venovala vyblednutému stopárovi. „Hej, pst, Erlyn.“

„Hm?“

„Ďakujem.“

„Mhm,“ zamrmlal stopár.

„A tvoja duša nie je čierna,“ hovorila mu. „Prepáč mi to.“

„Čo?“

„Keď sme boli na tej farme, povedala som, že máš čiernu dušu.“

„Možno mám.“

„Nie,“ reagovala pohotovo. „Vďaka tebe ešte žijem. Cítim ranné slnko v tvári. Keď sa nadýchnem, cítim vôňu trávy.“ Tieto slová mu venovala, aby jeho zmorenej mysli dodala aspoň trochu sily a nádeje.

„Dobre,“ odfrkol stopár. Nie preto, že by sa nechcel angažovať v rozhovore, ale preto, že jednoducho nevládal ani hovoriť.

Miria pochopila. Držala svoju kobyľu tesne vedľa jeho hnedáka, až sa ich kolená takmer dotýkali. Mal to byť on čo mal dávať pozor na ňu, no ich role sa obrátili.

„Posledná roklina,“ poznamenal Hedonín. „A sme skoro tam.“

Obloha sa zafarbila do rubínovej farby, akoby na nej niekto rozlial červené víno. Na vysokom kopci sa vynímal šedý zámok obohnaný vysokými múrmi. Obklopovali ho lúky posiate statkami a poliami. Kde tu sa pásli menšie stáda kráv a oviec.

Traja jazdci viedli svoje kone hore po kľukatej ceste. Čím viac sa približovali, tým viac bola zrejmá skromnosť tohto zámku. Nikde žiadne pyšné sochy, zlaté erby či vlajky. Jediný ozdobný prvok bol emblém kosoštvorca nad hlavnou bránou.

„Znepokojuje ma tá červená obloha,“ riekol Hedonín zo sedla svojho koňa. „Niečo nie je v poriadku.“

Erlyn na jeho slová nereagoval. Zahmlievalo sa mu pred očami.

Odpovedala mu však Miria: „Mne sa páči. Upokojuje ma.“

„Tak či onak,“ pokračoval mág, „vitajte v sídle Pozemských mágov.“

Ktosi vybehol z hlavnej brány. Bol to mladík v prostom rúchu šedom ako prach na polici. Zamával na prichádzajúcu trojicu.

„Veľmajster!“ zakričal. „Veľmajster prichádza!“

Len čo toto zakričal vybehlo von niekoľko ďalších mladých mužov v rúchach. Niektorí držali metly, sťa by boli vytrhnutí z dennej rutiny upratovania.

Mág Hedonín zišiel zo sedla s veľkou opatnosťou, aby sa mu nepodlomili unavené nohy. Potom sa začal vítať so skupinkou mladíkov. Zdalo sa, že všetkých pozná po mene. Podával všetkým ruky a s každým prehodil pár slov.

Červenému stopárovi sa točila hlava. Vnímal len akúsi odľahlú ozvenu hlasov. Počul správne slovo veľmajster?

Celý svet sa točil a on sa zatočil s ním. Najskôr prišla slabosť do jeho nôh a potom aj do rúk. Jeho vlastné telo mu nepatriło. Pozrel sa hore na neprirodzene krvavú oblohu.

„Hej,“ oslovila ho Miria z chrbta svojho koňa. „Erlyn, si v poriadku?“

„Mhm,“ zamrmal čosi stopár.

Posledné zvyšky jeho triezvej mysle pohltila temnota.

Bezvládne sa zošuchol zo sedla a dopadol na prašnú cestu ako sťatý strom.

V myslí mu rezonovali zvláštne hlasy. Výkriky mnohých utrápených duší patriacich ženám, deťom a mužom. Kričali akoby boli lapení v ohnivej pekelnej rieke a horeli zaživa.

"Stačilo, aby si mi ju priviedol," povedal čudne známy hlas. "Teraz sme na pokraji katastrofy s nepredstaviteľnými následkami."

Slová sa rozplynuli v prázdnote.

Videl ženu. Stála v tme. Jej popolavé vlasy a smutná tvár mu boli povedomé. Natiahla k nemu ruku, no on sa vzdŕaľoval.

Niečo ho ťahalo kamsi preč do neznámeho sveta zahynutých. Cítil to. Jeho čas sa naplnil. Sladké uvoľnenie smrti ho zbaví všetkej ľudskej viny. Jeho hriechy budú odpustené.

Lenže táto žena ho nechcela pustiť.

„Erlyn,“ oslovila ho. „Nechod’. Neopúšťaj ma. Potrebujem ťa.“

Jeho duša začala letieť ohromnou rýchlosťou. Preťala krvavú oblohu ako mocný blesk počas búrky.

Otvoril oči. Ležal na posteli v malej skromnej izbe so šedými stenami. Stála tu len jedna skriňa a malý stolík s drevenou stoličkou.

Pomaly sa posadil. Uvedomil si, že má na sebe len spodné prádlo. Jeho zranené stehno bolo obviazané bielou gázou.

Opatrne vstal na vlastné nohy.

„Au,“ zastonal ako ho pichla rana v stehne. Dalo sa to však vydržať.

Na zemi hneď vedľa labilnej stoličky ležalo vzorne poukladané jeho oblečenie. Videl tam svoju halenu, plášť aj nohavice. Opasok s mečom niekto oprel o stenu vedľa skrine. Jeho kožené topánky vyzerali ako nové. Nebolo na nich ani zrnko prachu. Vlastne všetky jeho veci vyzerali byť čisté.

Prešiel k jedinému oknu v izbe a nazrel von.

Naskytol sa mu výhľad na zámockú záhradu. Niekoľko mužov a žien v šedých rúchach tam

dole zametali chodníčky. Niektorí zase trhali burinu zo záhonov, alebo strihali kriky.

Stopár sa nadýchol čerstvého vzduchu. Jeho pohľad upútala krvavá obloha, ktorá sa až nápadne podobala na tú v Záhrobných horách.

Prešiel ku kôpke svojich vecí a začal sa obliekať. Čerstvá vôňa prezradila, že jeho oblečenie niekto vypral.

Napokon si obul topánky.

Ako posledný si omotal okolo pásu hrubý kožený opasok. Napravil pošvu s mečom a konečne sa cítil byť sám sebou.

Ozval sa jeho hladný žalúdok. Bručal ako medveď. Tiež mal sucho v ústach.

Bude musieť čosi zjesť. Otvoril dvere svojej izby a vyšiel na chodbu.

„Tak ste hore?“ spýtal sa ho mladý muž v šedom rúchu, ktorý stál hneď za dverami, akoby tam držal stráž. „Mám vás odvieť do jedálne.“

Stopár len prikývol.

„Podťe za mnou.“

Keď prechádzali chodbami zámku jedno bolo celkom zrejmé. Skromnosť tomuto miestu nechýbala. Holé šedé steny nezdobili žiadne obrazy či sochy a ani podlahu nezakrývali koberce. Za to však bolo všetko čisté a pozametané. Nikde ani náznak po špine či prachu.

„Kde je Hedonín?“ spýtal sa stopár.

„Veľmajster má poradu,“ odvetil mu mladík.

„Takže veľmajster,“ zamrmľal si pre seba Erlyn.

„A sme tu,“ riekol mladý muž a otvoril dvojkrídlové dvere.

Viedli do veľkej jedálne. Dve desiatky drevených stolov boli perfektne zarovnané v dvoch radoch. Jednoduché drevené lavice nevyzerali vôbec pohodlne. Takmer to pripomínalo jedálenský blok v kasárňach. Len hrstka ľudí v šedých rúchach tu konzumovala svoje jedlo. V jednom okienku kuchár vydával stravu a druhé okienko slúžilo na odkladanie špinavého riadu.

„Nech sa páči,“ prehovoril mladík. „Tam vám dajú jedla koľko vám hrdlo ráči. Môžete sedieť kde chcete. Riady sa potom odnášajú tam.“

„Ďakujem,“ odvetil Erlyn.

„Ja budem musieť ísť. Musím vytrieť podlahy. Dobrú chuť.“ Po týchto slovách mladý muž odišiel.

Stopár sa čudoval aké chodby ide umývať. Veď všetko tu bolo ukážkovo čisté, že by sa dalo jesť priamo zo zeme.

Zamieril k okienku na výdaj stravy. Oviaľala ho lahodná vôňa jedla. V kuchyni syčali grily, na ktorých sa pieklo mäso. Z kotlíkov stúpala para. Privítal ho objemný plešatý muž v zástere. Jeho hornú peru zdobil hustý fúz pripomínajúci metličku na prach.

„Ty nevyzeráš ako tieto trasorítky,“ oslovil ho chlap. „Ja som tu hlavný kuchár. Čo si dáš, muž v červenom?“

„Čo máš?“

Kuchár si ho premeral skúmovým pohľadom. „Presne viem, čo ti bude chutiť.“ Otočil sa a prešiel do kuchyne. Niečo nakladal na tanier.

Stopár sa zatiaľ opieral o pult a pozeral sa po jedálni. Nikto z prítomných mu nevenoval pozornosť. Potichu a zamyslene jedli, sťa by nechceli svoju pozornosť venovať čokoľvek inému ako svojmu tanieru.

„Tu to máš,“ povedal kuchár keď vyložil tácku. Bol na nej tanier s pečenou klobásou, chlieb, miešané vajíčka a miska s fazuľovým prívarkom. Ešte na ňu vyložil pohár s vodou. „Nech ti chutí.“

„Som vďačný,“ odvetil Erlyn.

Kuchár len mávol rukou. „Mne neďakuj. Všetko to platia títo pobláznení čarodejníci. Ja tu len varím. Keď doješ nezabudni odniesť tácku tu vedľa k okienku. Nič nesmie ostať na stoloch. Títo ľudia sú poriadkumilovní.“

„Rozumiem.“

Erlyn zamieril k prázdnomu stolu, aby mal súkromie. Sadol si na tvrdú lavicu. Nebolo to veru veľmi príjemné posedenie.

Pustil sa do jedla. Dokonalé požehnanie chutí sa mu rozplývalo na jazyku. Čosi tak dobré snáď nejedol ani v meste v najlepších hostincoch. Toto bola kvalitná domáca strava pripravená s láskou k remeslu.

Nahádzal to do seba raz dva. Všetko to zapil vodou. Odrazu bol svet krajší.

Teraz sa mu nechcelo pohnúť ani prstom. Tak sa najedol, že musel trochu povoliť aj opasok. To sa mu už dlho nestalo.

Sedel a premýšľal. Už dlhšie ho trápila jedna vec, no až doteraz nemal čas sa nad ňou zamýšľať. Chcel vedieť ako ho dokázal nájsť cudzí stopár, ktorého zabil v hostinci v mestečku Tarla. Veď predsa nikde nenechával žiadne predmety, ktoré pre neho mali sentimentálnu hodnotu. Nemal priateľov ani s nikým nemal blízky vzťah.

Z nejakého dôvodu mu myslou preblysol obraz popolavej ženy.

„Hm,“ zamyslel sa nahlas.

„Ale!“ niekto skríkol.

Stopár sa obzrel.

Prichádzal k nemu chudý a strapatý muž. Kráčal zhrbený so spustenými ramenami a halena

na ňom visela voľne, sťa by mu bola o číslo väčšia.

„Riff?“ prekvapil sa Erlyn. Tento zanedbaný chlap bol jeho hlavný kontakt v meste. Venoval sa magickým predmetom. „Čo tu robíš?“

Zhrbený Riff si prisadol ku stolu. „Ušiel som z mesta.“

„Prečo?“

„Skoro ma zabili. Musím ťa varovať, Erlyn. Jeden stopár, nikdy som ho nevidel, zničil moju dielňu. Chcel ťa vystopovať.“

„Neskoro,“ odfrkol Erlyn.

„Neskoro? Ako to?“

„Ten stopár je mŕtvy.“

Riff ostal mierne zaskočený. „Tak to bolo rýchle. Je mi to ľúto. Nikdy nedávam predmety mojich klientov nikomu, ale... Chceli ma zabiť. Zničili všetko. Ledva som utiekol.“

Červený stopár premýšľal, aký predmet tam mohol nechať. „Ja predsa za sebou nenechávam nič. Čo na mňa našli?“

„Ehm,“ odkašľal si umelo Riff. „No... Neuveríš, ale boli to mince, ktorými si mi zaplatil.“

„Mince,“ zašomral Erlyn. Skutočne si vytvoril sentimentálnu hodnotu k peniazom? Asi to tak bolo. Veď aj popolavá Miria mu vyčítala, že za pár zlatých urobí všetko. Mohla to byť pravda? Bol čas nastaviť samému sebe pravú tvár. Svoje remeslo vykonával primárne kvôli peniazom a čo sa s kým stane ho netrápilo. Lesklé zlatky sa stali jeho jedinou motiváciou.

„Hej,“ zamával rukou Riff. „Si tu?“

„Som.“

Chudý muž mykol plecami. „O všetko som prišiel.“ Nezdalo sa, že by ho to nejako trápilo. „Preto som prišiel k pozemským mágom. Môžem tu v klúde študovať. Majú obrovskú knižnicu. Videl si ju?“

„Nie.“

„Každopádne,“ pokračoval Riff, „ti nejakú dobu nebudem vedieť pomôcť s magickými predmetmi.“

Erlyn len prikývol. Akosi tušil, že to už nebude potrebné.

„A ty tu čo robíš? Toto je to posledné miesto, kde by som ťa čakal.“

„Práca.“

„No nič,“ riekol Riff a vstal. „Idem si pozrieť nejaké knižky. Neviem koľko tu vydržím, lebo týmto mágom tu veľa vecí prekáža. Všetko musí byť vzorne čisté a usporiadané. Včera som neodložil knihy na miesto a potom som počúval prednášky o tom ako je dôležité byť poriadkumilovný.“

„Mhm, zamrmľal Erlyn. Bola pravda, že dielňa tohto čudného muža bola vždy veľmi

neporiadna. Vraj tam mal organizovaný bordel.

„Zastav sa v tej knižnici,“ povedal Riff. Potom sa otočil a odišiel preč z jedálne.

Ich stretnutie sa zdalo byť veľmi nepravdepodobné a predsa sa odohralo. V meste sa to muselo poriadne zvrhnúť, keď vyhnali Riffa preč a vyhrážali sa mu. Robil magické zákazky pre vplyvných ľudí. Nieкто z toho nebude mať radosť.

Jedno sa však teraz dalo vyvodit' s istotou. Miria musela byť veľmi žiadaná a to aj za cenu, že si znepriatelila mocné spolky. Išli po nej Červené tiene, ale aj posmrtný mág a určite ešte nieкто. Podľa udalostí posledných dní sa zdalo, že rôzne skupiny sa predbiehajú v tom, ktorá ju získa skôr.

Teraz si uvedomil, že nepočuje krik stratených duší. Avšak spojenie s popolavou Miriou cítil stále, ale nie tak ako predtým. Vnímal ju celkom normálne tak ako ktoréhokoľvek iného človeka, ktorého kedy stopoval. Žiadne otravné a nepríjemné myšlienky, krik a návaly emócií.

Predtým než vstal si zase utiahol opasok. Jedlo v bruchu sa mu trochu usadilo.

Zobral tácku, na ktorej ostali len omrvinky, prázdny tanier, špinavá miska a pohár. Odniesol ju k pultu, kde sa zbieral riad.

Potom sa sústredil na stopy ženy.

Červený stopár sa ocitol v záhrade bezpečne ukrytej medzi zámockými múrmi. Pomedzi záhony a okrasné kríky viedli dláždené chodníčky. Nikde nebol ani len spadnutý list či zrnko prachu. Obloha stále krvácala, akoby predpovedala nenávratiteľné utrpenie, ktoré sa rútilo do sveta živých.

Našiel Miriu ako sedí na jednej z lavičiek. Odetá bola vo svojom prilnavom modrom oblečení. Zdala sa byť pokojná a pozerala sa na rôzne kvety vysadené v záhonoch.

„Môžem?“ spýtal sa Erlyn.

Potľapkala po lavičke.

Stopár pochopil a sadol si vedľa nej.

„Vieš,“ spustila Miria, „že si skoro zomrel?“

Matne si spomínal ako jeho duša padala niekam do temnoty. „Možno.“

„Zachránila som ťa,“ riekla keď sa na neho pozrela svojimi očami šedými ako popol v pahrebe.

Stopár mlčal.

„Nič mi na to nepovieš?“

„Ďakujem ti,“ odpovedal napokon.

„Hedonín niečo urobil. Už nepočujem tie hlasy ani necítim tlak na hrudi. Je to tak zvláštne.

Cítim sa ako normálna žena.“

„Aj ti povedal ako sa mu to podarilo?“

„Nie. Vraj sa mu to podarilo za pomoci starších mágov. To sú takí, čo nosia hnedé rúcha. Tí čo majú šedé rúcha a všade zametajú sú adepti. Učia sa poriadku a študujú mágiu. Tak mi to bolo vysvetlené.“

„Kde je Hedonín?“

„To neviem. Asi je zaneprázdnený. Vedel si, že on je vlastne veľmajster Pozemských mágov?“

„Mal som také tušenie,“ odpovedal Erlyn.

„Ako sa cítiš?“ spýtala sa ho Miria. „Ešte ťa bolí noha?“

Cítil v rane jemné svrbenie a zanedbateľnú bolesť „Nie. Je to v poriadku.“

„To som rada,“ povedala a zdvihla pohľad na červenú oblohu. „Myslíš, že to je kvôli mne?“

Stopár mal zlú predtuchu. „Neviem, ale takto vyzerali aj Záhrobné hory.“

„Áno,“ prikývla Miria. „Lenže teraz necítim ich silu ako vtedy.“ Pritisla sa k nemu bližšie. „Ale cítim niečo iné,“ riekla a chytila ho za ruku. Potom si zložila hlavu na jeho rameno.

Jeho prvá intuícia mu hovorila, aby ušiel, ale nedokázal to. Opätoval jej stisk. Cítil jej jemný zamatový dotyk. Zvádzal vnútorný boj. Pochyboval, že sa ešte niekedy vráti do mesta a k remeslu stopára. Snáď by si mohol dovoliť trochu ľudských citov. Táto žena bola tak zvláštna. Jeho srdce na neho hralo triky odkedy ju prvýkrát počul vo svojej hlave a vnímal jej myšlienky.

Ostal teda sedieť a vychutnával si prítomnosť krásnej popolavej ženy. Jej sladká kvetinová vôňa ho štekľila v nose.

Miria potichu prehovorila: „Chodila som sa pozerať ako spíš. Bála som sa, že sa nezobudíš.“

Erlyn bol ticho.

„Zase nič nehovoriš,“ napomenula ho. Pustila jeho ruku a odtiahla sa. Pozrela mu uprene do očí. „To sa tak bojíš svojich citov? Alebo ma ťaháš za nos?“

„Nie,“ odpovedal jej. Pohľad na jej jemnú tvár mu rozbúchal srdce. „Len... Na to nie som zvyknutý.“

„Prečo nie? Si na tomto svete dlhšie ako ja. Ty si normálny človek, ktorý žije svoj život. Ja nie. Ja som bola vytvorená.“

„Lebo moja práca mi to...“

„Práca,“ prerušila ho. „Práca, pri ktorej ti je jedno či niekomu ublížiš. Tak si mi to povedal.“

Stopár pochopil, že ak neurobí správny krok tak ju poriadne nahnevá a snáď aj stratí. Natiahol k nej ruku a dotkal sa jej líca. „Prepáč.“

Ona sa na neho usmiala.

„Pozri sa na tieto kvety,“ otočila smerovanie rozhovoru keď sa pozrela na záhon. „Sú ako ja,

alebo nie?“

„Nerozumiem otázke.“

„Veď ja som kvet bez duše. Majú kvety dušu? Podľa mňa nie. Nemám ju ani ja.“

„No,“ zamrmal Erlyn. „Si živá a preto ju máš.“

„Možno,“ mykla plecami.

Práve k nim prichádzal niekto v skromnom hnedom rúchu. Bol to mág Hedonín.

„Stopár,“ povedal keď prišiel k lavičke na ktorej sedeli. „Nerád vás dvoch ruším, ale musím s tebou hovoriť.“

Erlyn vstal.

„Drahá Miria,“ pokračoval mág. „Na chvíľu ti ho ukradnem.“

„Samozrejme,“ odpovedala mu. „Ja budem tu. Alebo možno v knižnici.“

„Dobre,“ prikývol Hedonín. „Pod', stopár, ideme.“

Kráčali šedou chodbou keď Hedonín odrazu zastavil. Všimol si chumáč prachu pri stene.

„Hej, adeпти!“ zakričal na skupinku mladých mužov v šedých rúchach, ktorí zametali na druhom konci.

Poslušne k nemu pribehli. „Áno, veľmajster?“ povedal jeden z nich.

Hedonín ukázal prstom na prach. „Zle ste pozametali. Čistota je základ všetkého. Len čistá myseľ dokáže ovládať magické sily. Len v čistom priestore sa dokáže človek sústrediť. Jedna zlá myšlienka a mágia sa môže obrátiť proti vám. Keď nedokážete vyčistiť hmotný priestor, ako myslíte, že bude vyzeráť priestor vo vašej hlave?“

Mladíci len prikyvovali a ihneď začali horlivo zametať.

„Pokračujeme,“ riekol Hedonín a vykročil.

Stopár ho nasledoval.

Pracovňa Hedonína sa nachádzala vo veži na treťom poschodí. Bola takmer rovnako skromná ako to obydlie v lese kde sa prvýkrát stretli. Mal tam jeden stôl s dvomi stoličkami, niekoľko políc s pekne usporiadanými knihami a skrinku. Otvoreným oknom dnu prúdil závan čerstvého vzduchu.

„Takže,“ začal rozprávať Hedonín, „ako sa cítiš, stopár? Verím, že dobre.“

„Žijem,“ odvetil stroho Erlyn.

„Dal si nám zabráť, ale zachránili sme ťa. Mám dojem, že najväčší podiel na tom mala naša drahá Miria.“

„Ďakujem.“

Hedonín mávol rukou. „To nestojí za reč.“

„O čom sa chceš rozprávať?“

„Je toho tak veľa, že sám neviem kde začať.“ Mág sa zamyslene pozrel kamsi do prázdna, sťa by ho čosi vo vnútri trápilo. „Spolu so staršími sme stabilizovali Miriu.“

Erlyna chcel odpoveď na jednu otázku. „Počkaj. Ty si veľmajster Pozemských mágov?“

„Áno som.“

„Prečo si mi to nepovedal skôr?“

„A zmenilo by to niečo?“

„Hm, nie.“

„Moje postavenie nie je dôležité. Kde som to skončil? Aha, viem. Najlepším mágom sa podarilo zahnať tú skazenú energiu, ktorá sprevádza našu Miriu. Nevieť na ako dlho. Všimol si si červenú oblohu?“

„Áno.“

„Pamätáš sa čo som ti hovoril o podstate Flos Miria?“

„Matne.“

„Človek bez duše nemá čo hľadať medzi živými. Hovoril som ti, že vlákna existencie sú ako rieka. A niekto na tej rieke postavil hrádzu, ktorá skôr či neskôr pretečie. Presne to sa deje. Tá čudná sila za pomoci, ktorej vytvorili Miriu začína pretekať do nášho sveta.“ Hedonín sa odmlčal. Povzdychol si a pokračoval: „Študoval som Záhrobné hory a preto viem, že Miria je...“

Hedonín nevedel nájsť vhodné slová, ktorými by opísal takmer nezvratnú katastrofu, ktorá sa zakrádala univerzom do hmotného sveta.

Erlyn si všimol zaváhanie mága a jeho utrpený pohľad v očiach. Nedočkavo čakal na jeho ďalšie slová.

„Miria je,“ prehovoril napokon Hedonín, „stelesnená skaza. Rovnaká, ktorá zničila to, čo kedysi boli Záhrobné hory. Ona je zbraň nepredstaviteľnej deštrukcie.“

Stopárove srdce pri tej myšlienke zabúchalo na poplach. „Ako je to možné?“

„Prekliaty posmrtný mág na niečo prišiel. Ako... To ti nepoviem. Nevedia to ani starší. Pravda je však taká, že skôr či neskôr Miria, naša drahá kvetina bez duše, ehm... Vybuchne a zoberie so sebou všetko živé. Celé pohoria, zalesnené kopce, každé steblo trávy, to všetko nenávratne umrie. A my tiež.“

„Musím sa to spýtať, ale...“

„Nie,“ odpovedal mu Hedonín. Ak ju zabijeme nepomôže to. Ak si sa teda chceš spýtať na

toto. Dokázal by si to vôbec?“

„Neviem.“

„Stopár,“ oslovil ho mág. „Všimol som si, že Miria má k tebe blízko. Videl som ako sa na teba pozerá, ako túži po tvojej blízkosti. Je veľmi dôležité, aby si sa nezahrával s jej citmi.“

„Nič také nerobím,“ ohradil sa Erlyn mierne zaskočený smerovaním rozhovoru.

Hedonín spustil takmer až karhavým tónom: „Čo o tebe vie? Miluje ťa len preto, že si bol jedinou duševnou silou v jej mysli, ale ona ťa nepozná. Spojili ste sa len preto, lebo si ju chcel vypátrať za peniaze. Povedz mi, stopár, trápia tvoju dušu životy, ktoré si vzal? Koľko duší si poslal do iného sveta svojím mečom? Pamätáš si ich vôbec všetky?“

Stopár stál bez slova.

„Myslel som si,“ hovoril Hedonín. „Ona je v tom, že cíti pravú lásku, ale je to naozaj tak? Nie je to skutočná osoba. Nemá minulosť ani budúcnosť. Nie je múdre zahrávať sa s jej citmi.“

„Neprišiel som si pre milostnú radu,“ odvetil Erlyn.

„Hovorím ti to preto, lebo akákoľvek duševná nerovnováha môže zrýchliť jej... Únik energie.“

„A čo s tým budeme robiť?“

Hedonín si povzdychol a prešiel k oknu. Nadýchol sa čerstvého vzduchu a pozrel sa hore na krvavú oblohu. „Ja neviem,“ priznal. „Musím sa poradiť so staršími.“ Potom sa náhle otočil a pozrel sa na červeného stopára. „Nechal som zavolať rytierov od miestneho Baróna. Potrebujeme posilniť obranu sídla. Pochybujem, že si niekto dovoľí napadnúť Pozemských mágov, ale musíme byť opatrní.“

„Takže preto ju všetci chcú,“ premýšľal nahlas Erlyn. „Lebo ju chcú ako zbraň.“

„Mám rovnaký názor, ale jedno mi nesedí.“

„Čo?“

„Pochybujem, že ju niekto vie ovládať. Myslím tú zničujúcu silu, z ktorej je Miria vytvorená. Podľa mňa nevedia s čím sa zahrávajú. Či už Červené tiene, alebo posmrtní mágovia.“

„A čo Patris?“ pýtal sa Erlyn. Bol to ten mág, ktorý mu dal za úlohu Miriu nájsť. „Možno on vie ako to zastaviť.“

„Možno,“ prikývol Hedonín. „Ale kde ho nájdeme? Budeme mu môcť veriť? A hlavne neviem či je múdre našu drahú Miriu zveriť do rúk tak morálne chabému človeku.“

„To je pravda.“

„Dobre,“ pokračoval veľmajster Pozemských mágov, „drž sa pri našej kvetine. Dávaj na ňu pozor. Za žiadnych okolností sa jej nesmie nič stať. A opatrne s citmi.“

„Neviem za koho ma máš,“ odfrkol Erlyn.

Hedonín k nemu prešiel a položil mu dlaň na plece. „Neber to osobne, ale ty si emocionálne

vyprahnutý človek, stopár. Vieš, že je to tak. Prosím ťa teda, neublíž jej.“

On len neveriacky pokrútil hlavou. Čo by mal na takéto nezmysel povedať? Alebo to snád bola pravda?

„A ešte niečo,“ dodal Hedonín a zložil ruku z jeho ramena. „Ten tvoj známy, Riff, skús mu dohovoriť, aby si upratal izbu. Robí to zlý dojem na adeptov.“

„Pokúsim sa.“

„Ďakujem ti. Teraz musím ísť na poradu.“

„Samozrejme.“

Rozlúčili sa obaja si išli po svojom.

Erlyn zvyšok dňa strávil len tak chodením po sídle a premýšľaním. Rozhovor s Hedonínom na neho doľahol až tak, že si to sám pred sebou nechcel priznať.

Čo mal snád životnú krízu?

Neskôr podvečer si sadol na posteľ vo svojej izbe. Neprítomne sa zahľadel do steny a snažil sa spočítať všetkých ľudí, ktorých zabil. Pokúšal sa vybaviť si ich podobizeň, ale bolo to márne. Všetko sa zdalo byť akosi zahmlené, sťa by jeho spomienky boli len snom, ktorý sa rozplýval ako dym nad ohniskom.

Niektorých zabil holými rukami, iných obral o život ostrým meča. Záležalo na tom vôbec? Minulosť už nezmení.

Doľahla na neho únava. Ľahol si teda, zavrel oči a vd'ačný za posteľ sa poddal spánku.

Ráno našťastie všetky pochmúrne myšlienky stíchli, za to sa však ozval jeho hladný žalúdok.

Erlyn zamieril do jedálne. Pri stoloch posedávali ženy a muži v šedých rúchach. Konzumovali jedlo v tichosti, len tu a tam sa ozvalo niekoľko slov, či buchnutie pohára o stôl. Tí, ktorí dojedli odnášali svoje taniere k okienku.

„Dobré ráno,“ pozdravil sa spoza okienka objemný kuchár s hustým fúzom a na pult vyložil tácku plnú jedla.

„Podobne,“ odvetil stopár. Pri pohľade na vajíčka a čerstvý chrumkavý chlieb sa mu zbíjali sliny.

„Vyzeráš byť skúsený,“ hovoril kuchár. „Čo si myslíš o tej krvavej oblohe?“ Poklepal si

prstom po spánku. „Ja niečo tuším. Ty s tým máš niečo spoločné, že? Chodíš tu v červenej tunike a plášti s mečom za opaskom.“

„To je otázka na mágov,“ odpovedal Erlyn. „Ja som to nespôsobil.“

Kuchár sa naklonil bližšie, až mu takmer trčala hlava z okienka. „A počuj ešte. Vraj sa po okolí zakrádajú nejaké Červené tiene, alebo čo. To sú ti voľáke tvory? Alebo démoni?“

„To sú...“ pokúsil sa odpovedať stopár, no premýšľal ako ich najlepšie pomenovať. „Sú to ľudia a veľmi nebezpeční. Hrdlorezi, aby som bol presnejší.“

„A čo tu chcú?“

Erlyn mykol plecami.

Kuchár zase mávol rukou. „Sral to pes. Celý svet sa na kravskú riť obracia. A dobrú chuť.“

„Ďakujem.“

Stopár zobral svoju tácku a zamieril k stolu, pri ktorom nik nesedel. Adepti v šedých rúchach sa pomaly rozchádzali aby sa venovali svojim denným činnostiam.

Takže Červené tiene. To nebolo dobré znamenie. V týchto prostých končínach asi neboli dobre známi, no to ich nerobilo o nič menej nebezpečných. Mohli by si dovoliť ísť proti Pozemským mágom?

„Hej,“ ozval sa niekto.

Erlyn zdvihol pohľad. Práve si oproti nemu prisadol chudý Riff vo voľných veciach. Pôsobil trochu zanedbane.

„Dávajú tu dobré porcie. Možno konečne priberiem.“

„Pochybujem.“

Riff si odhryzol z chleba. Omrvinky sa natrúsili kade tade po stole. S plnými ústami hovoril: „Tie prekliate tiene sú už tu. Počul si? Nedajú pokoja.“

Erlyn prikývol.

„Čo s tým budeme robiť?“

„Nič.“

„Akože nič? Naposledy ma skoro zabili.“

„Riff,“ oslovil ho a venoval mu prísny pohľad. „Chcem sa najesť.“

„Dobre, už som ticho.“

Obaja v tichosti jedli.

Riff sa niekoľkokrát nadýchol a chcel čosi povedať, no keď videl stopárov nezaujem tak radšej mlčal. Trúsil, ale všade. Omrvinky boli aj na podlahe.

Práve k nim prišiel mladík v šedom. „Prepáčte, vážený host’,“ prihovoril sa k Riffovi.

„Čo...“ prehltol sústo. „Čo chceš?“

„Upracte po sebe. Musí tu byť poriadok.“

„A ty si tu na čo? Nechodíte tu vy s metlami?“

„Ach,“ povzdychol si mladík. „Poriadok musí byť. Upracte si prosím a odnesite tácku. Včera ste ju nechali na stole.“

„Veď dobre,“ zamával rukou, aby ho odohnal, sťa by bol len otravná mucha. „Chod'. Upracem.“

Mladý muž sa otočil a kráčal preč.

Erlyn prevzal slovo: „Nebud' na nich drzý. Poskytli ti útočisko.“

„Stále otravujú. Poriadok sem, poriadok tam. Vraj si mám izbu upratať. Ja im hovorím, že mám organizovaný bordel.“

„Riff, počúvaj ma.“

„No.“

„Urob si poriadok v izbe. Nie je to tak ťažké.“

„Samotný červený stopár ma poučuje,“ frflal Riff. „Tak to je sila.“

Ďalšie slová hľadal Erlyn len ťažko. Nemal náladu sa rozprávať.

„Vieš čo?“ hovoril ďalej Riff. „Čosi ma napadlo. V klúde jedz a ja ti niečo poviem, dobre?“

„Mhm,“ prikývol stopár s plnými ústami.

„Keď ma napadli tiene v meste a vtrhli do mojej pracovne, tak sa mi podarilo jednému šlohnúť nôž. Ani neviem ako. Jednoducho sa to celé strhlo tak rýchlo, že som ho uchmatol a ušiel.“

Erlyn prehltol sústo a spozornel. Tušil čo sa snaží ten chudý muž povedať.

„Čo keby som ťa s tým nožom spojil a ty vypátraš tiene, ktoré sa tu vraj po okolí potulujú. Zabi tých hajzlov čo ma vyhnali z mesta a už nikdy si od teba nevypýtam ani zlatku za moje služby.“

„Ako vieš, že tu budú tí istí?“

„To zistíme, či nie?“

„Zistíme.“

„Ideme na to?“

„Dojedzme a potom,“ hovoril stopár. „Ale jedna vec mi uniká.“

„Tebe niečo uniká?“ odfrkol posmešne Riff. „Čo také? Hádam nie moč!“ skríkol akoby bol kdesi v krčme a ešte si aj pri tej poznámke buchol päťou po stole.

Stopárovi to vtipné neprišlo. „Hovoril si, že ti dielňu zničili tiene.“

„No, áno.“

„Ale ten cudzí stopár pracoval pre posmrtného mága. Prišiel do tvojej dielne aj s červenými?“

„Ja neviem kto bol kto a kto je s kým. Boli tam tiene a bol tam henten chlap, teda cudzí stopár. Nikdy som ho predtým nevidel.“

Erlyn sa zamyslene pozrel do taniera, akoby v ňom hľadal pravdu. To by znamenalo, že posmrtný mág sa dal dokopy s tieňmi.

„Podme,“ navrhol stopár. Chcel sa dopátrať pravdy.

Erlyn a Riff zjedli všetko čo mali na tanieroch. Potom tácky odniesli k okienku.

Izba neporiadneho Riffa sa podobala na tú Erlynovu, avšak ten bordel bol neporovnateľný. Posteľ rozhádzaná, po zemi sa povalovalo oblečenie, kožené vaky, knihy a dokonca aj nejaké tanieri. Zo sviec ostal len roztopený vosk prilepený na povrchu stola. Jedna stolička ležala spadnutá na zemi. Zrejme bolo za veľa ju čo i len zdvihnúť.

„Nehovoril si,“ spustil Erlyn keď hľadal miesto kde sa bezpečne postaviť, „že mi nebudeš schopný pomôcť s magickými predmetmi?“

„Hovoril,“ odvetil Riff. Práve sa prehrabával v kope vecí na zemi. „Ale to sa týka nových predmetov. Ten nôž mám preskúmaný.“

„No a kde je?“

„Bol tu.“

„To je ten tvoj organizovaný bordel?“

„Mám ho,“ riekol víťazoslávne Riff. V ruke držal celkom jednoduchý nôž, akým si sediaci krájali slaninu. „Si pripravený?“

Erlyn prikývol.

„Dobre.“ Riff zavrel oči a zašomral nejaké nezrozumiteľné slová.

Stopárovi sa zježili chlpy na celom tele. Veľmi dobre poznal tento pocit. Vnikala do neho esencia iného človeka.

Celá miestnosť sa mierne otriasla. Skriňa sa posunula sama od seba. Stôl poskočil na mieste.

„Úf,“ otriasol sa Erlyn.

„Máš to?“ spýtal sa ho Riff.

Stopár prikývol.

„Ideš hneď aj loviť?“

„Stopovať. Ako vyzeral ten muž?“

„Mal dlhé hnedé vlasy, toľko si pamätám. Viac neviem.“

Erlyn neodpovedal. Odišiel z izby.

Červený stopár zamieril do zámockej záhrady. Na počudovanie tam bol pokoj a nikde nebolo ani nohy. Sadol si na tú istú lavičku, na ktorej sedel včera s Miriou. Kvetiny, stromy a okrasné kríky dodávali jeho mysli aspoň ako taký odpočinok.

Postavil si mentálne bariéry a začal pomaly skúmať povahu esencie, ktorú pohltil. Nič zvláštne z nej necítil. Patrila mužovi, ktorý neoplýval žiadnym výnimočným nadaním. Toto bude jednoduché. Všetko teda vytesnil a nechal pôsobiť len stopu. Začínal ju cítiť.

Erlyn sa mykol a prudko sa otočil.

Prichádzala k nemu šedovlasá Miria. Teraz si uvedomil, že cíti dve vlákna naraz. Niečo také sa mu ešte nikdy nestalo.

„Erlyn,“ vyslovila jeho meno. „Prišiel si za mnou?“ Prisadla si na lavičku.

„Áno.“

„Tak tu ma máš.“

Pozrel sa do jej šedých očí. Nemohol uveriť, že tak krásna žena mohla byť len výplodom nechutného experimentu posmrtného mága.

„Nedovolí,“ hovoril Erlyn, „aby sa ti niečo stalo. Nikto ti neublíži.“

Usmiala sa na neho a zložila si hlavu na jeho rameno. „Viem.“

„Hovoril ti niečo Hedonín?“ vyzvedal ďalej stopár.

„Nič také. Len, že ostaneme chvíľu tu v sídle. Sem tam ma zavolá a spolu s nejakými staršími mi kladie otázky.“

„Aké?“

„No, že ako sa cítim a tak.“

„A ako sa cítiš?“

„Dobre. Hlavne keď som pri tebe.“

Erlyn si spomenul na slová Hedonína. Nemal sa vraj hrať s jej citmi. Nevedel však ani čo to znamená. Každú blízku osobu od seba vždy odohnal, aby ho to neobmedzovalo v práci. „Keď nevieš kam ideš, ideš dobrým smerom. Keď nevieš čo robíš, robíš to dobre.“

„Čo?“ spýtala sa Miria.

„Ale nič,“ odvetil Erlyn.

„Na druhej strane zámku sú také skaly, z ktorých je pekný výhľad. Chceš sa tam ísť so mnou pozrieť?“

„Podme.“

Na západnej strane za múrmi sídla sa nachádzal skalný výbežok, z ktorého sa naskytl

dychberúci výhľad na zdanlivo nekonečné zelené pláne v doline.

Popolavá Miria hľadela pred seba. S jej vlasmi sa pohrával jemný vánok. „Našla som to tu náhodou. Takmer nikto sem nechodí.“

Erlyn sa obzeral okolo. Bol trochu nesvoj z toho, že opustili bezpečie sídla. Upokojil sa, keď si uvedomil, že jediná schodná cesta sem viedla cez malú bránu, ktorou prišli. Jedine, že by si niekto dal námahu a vyliezol ekvivalent štyroch poschodí po skalnej stene. „Je tu pekne,“ reagoval napokon stopár.

Miria mu venovala pohľad: „Viem, že by som nemala existovať. Viem, že nie som skutočná. Nemám minulosť a možno ani budúcnosť.“ Pozrela sa na krvavú oblohu. „Taktiež viem, že toto sa deje kvôli mne.“ Urobila krok k Erlynovi. „Moje city sú ale pravé. Moje srdce bije a som živá.“

Objala ho pevne a on zase ju.

Jej dotyk ho hrial na hrudi. Bola to pre neho senzácia, s ktorou sa ešte nikdy nestretol. Zdalo sa, že jeho duša sa dostala do stavu pokoja a mieru. Aspoň na krátku chvíľu, až kým si spomenul na to, čo musí vykonať.

Erlyn sa od nej odtiahol. Pohľad do jej očí ho oberal o triezve myšlienky. „Miria,“ prihovoril sa k nej keď si spomenul na slová Hedonína. „Čo o mne vlastne vieš? Som... zlý človek.“

„Nie,“ reagovala popolavá. „Spojila som sa s tebou. Viem o tebe všetko. Mohol si ma zajať a vrátiť mágovi, ale neurobil si to. Zahodil si celý svoj život kvôli mne. Prečo?“

Sám nepoznal odpoveď na túto otázku. Alebo si len nechcel priznať pravdu. Bolo to jeho srdce, ktoré rozhodlo a nie jeho chladný rozum.

„Nepotrebujem tvoje slová, aby som poznala odpoveď,“ povedala s úsmevom. „Podme sa venovať niečomu inému. Pozri sa tam,“ ukazovala prstom kamsi do diaľky na nejakú farmu, ktorá odtiaľto nevyzerala byť väčšia než špendlíková hlavička. „Vidíš tam tie ovce ako sa pasú? Koľko ich podľa teba je?“

„Hm,“ zamyslel sa Erlyn a prižmúril oči ako sa snažil zaostriť. „Neviem. Sto?“

„Pff,“ mávla rukou Miria. „Že sto. Na to si ako prišiel. Je ich dvadsaťdva. Spočítala som ich už minule. A teraz ty. Daj mi nejakú otázku.“

„Koľko fariem je na tejto strane doliny?“

Miria ich začala počítat a potichu si pri tom čosi šomrala: „Dve... Tri... tam vľavo sú... ešte tam a tam. Vidím ich tu štrnásť.“

„Zle.“

„Ako to?“

„Tam je ešte jedna. Na kraji lesa. Vidieť len strechu nad stromami.“

„Nevidím,“ odvrkla Miria.

Erlyn sa postavila za ňu, chytil ju za ramená a otočil ju správnym smerom. „Už vidíš?“

„Aha, áno.“

„Takže som vyhral.“

„Nevyhral. Je to jedna jedna.“

Stopár si tú poslednú farmu všimol len preto, lebo tam viedla stopa neznámeho darebáka z Červených tieňov. Bola to jeho destinácia. Bude musieť konať rýchlo, aby ich zaskočil. „Mali by sme sa vrátiť,“ navrhol.

„Máš pravdu,“ prikývla na súhlas Miria.

„Ja musím ísť niečo vybaviť,“ povedal Erlyn.

„Dobre a...“ popolavá blúdila pohľadom kade tade, sťa by sa hanbila. „A prídeš večer za mnou?“

„Neviem. Budem mať ešte nejakú prácu.“

Ona len mykla plecami. „Dobre,“ riekla. „Tak sa uvidíme zajtra.“

Erlyn prikývol. „Zajtra.“

Opustili spolu skalný útes a vrátili sa do sídla.

Bol už podvečer keď stopár vychádzal hlavnou bránou von zo sídla Pozemských mágov. Minul dvoch rytierov v plnej zbroji, ktorí tam držali stráž. Zachytil útržok ich rozhovoru.

„Tá krvavá obloha je vraj prekliatie od bohov,“ hovoril jeden.

„Pff,“ mávol rukou druhý. „Sprostosti. To určite len niečo skúšajú títo mágovia. Prečo by nás sem inak barón poslal?“

„Možno,“ mrmlal ten prvý. „A možno nie.“

Obaja boli zahľadení na skazonosné nebo a vôbec nevenovali pozornosť mužovi v červenom plášti.

Erlyn schádzal dole kopcom kľukatou cestou. Slnko zapadalo za sídlom a vrhalo dlhé tiene jeho múrov. Celá dolina nabrala tajomný rubínový nádych. Bolo to zvláštne a impozantné, až z toho chodil mráz po chrbte. Aj ten najprostejší sedliak si musel domyslieť, že niečo nie je v poriadku.

Teraz musel zísť z kopca do doliny a obísť celé sídlo. Prašnými cestami sa dostane k tej farme, ktorú videl zo skál spolu s Miriou. To je jeho cieľ.

Čím dlhšie kráčal tým viac cítil bolesť v stehne. Jeho rana sa nestihla zahojiť. Bolo mu to jedno. Všetky jeho zmysly postupne nahrádzali stopárske pudy.

Noc tmavá ako najhlbšia rokľina bezpečne ukrývala červeného stopára, ktorý sa spoza stromu pozeral na malú farmu. V dvoch oknách na prízemí žiarilo svetlo z mihotavých sviec.

Vnútri cítil prítomnosť muža, ktorého esenciu niesol v sebe. Bol tu správne.

Trpezlivo čakal a premýšľal ako celý svoj čin vykoná. Zatiaľ napočítal štyroch mužov. Bezpochyby všetci patrili k tieňom. Na tieto veci mal nos. Poznal to podľa ich chôdze a celkového vyžarovania osobnosti.

Podozrivé bolo, že táto farma vyzerala, akoby patrila celkom bežnej sedliackej rodine, avšak nebolo po nich ani stopy. Buď túto usadlosť vždy okupovali tiene a využívali ju kto vie na čo, alebo odtiaľ pôvodnú rodinu vyhnali. Možno im aj zaplatili. Červené tiene vedeli byť rafinované.

Erlyn pevne zovrel rukoväť svojho meča. Hlavou mu preblysla tvár popolavej ženy. Povedal sám sebe, že pošle na druhý svet každého kto sa jej čo i len pokúsi ublížiť. Ako niekto mohol vytvoriť ľudskú bytosť, dať jej city, charakter a hlavne život, len aby ju potom použil ako zbraň? Prečo sa niekto hral na boha a stvoriteľa? Kto mal na to právo?

Ktokoľvek v tom mal prsty musel skončiť. Nikto ju nedostane.

Vykročil smerom k farme.

Dalo by sa povedať, že aj on sa bude hrať na boha a rozhodne svojim mečom o živote a smrti druhých. Nahováral sám sebe, že toto je spravodlivosť a obhajoba práva existencie jednej ženy s vlasmi farby popola.

Bude rýchly a účinný. Nepotreboval klásť žiadne otázky ani hľadať odpovede. Chcel to mať čím skôr za sebou.

Jeho pozornosť upútala menšia drevená stodola. Z pootvorených vrát vyžarovalo jemné mihotavé svetlo.

Nazrel opatrne dnu.

Krv na podlahe zrkadlila plameň roztopenej sviece položenej na stolci.

Dole pod ním ležali nehybné telá.

Erlyn vošiel do stodoly. Vedľa seba naukladané mŕtvolky patrili akiste rodine, ktorá túto usadlosť vlastnila. Muž, žena a dve malé deti s podrezanými hrdlami. Také zverstvo.

Stopár si tie telá prezrel zblízka. Chlap, pravdepodobne otec rodiny, si musel vytrpieť veľa bolesti. Prezrádzala to jeho zbitá a opuchnutá tvár. Ruky mal ešte stále zviazané lanom.

Aké obludnosti sa tu museli odohrať? Červené tiene boli povestné krutosťou, ale väčšinou svoju silu neukazovali na bežných ľuďoch. Zrejme chceli dostať čo najviac informácií. To hovorilo len o tom ako zúfalo chceli dostať Miriu.

Nechal sviecu horieť a vyšiel zo stodoly. Posilnený živelným hnevom kráčal v rúšku tmy smerom k sedliackemu domu.

V sále plnej sviec a olejových lámp sedeli za veľkým stolom muži v hnedých rúchach. Niektorí mladí, iní starí s vráskami na tvári.

Len jeden z nich stál. Bol to veľmajster pozemských mágov Hedonín.

Všetci na niečo nedočkavo čakali.

Dvere sa otvorili. Dnu vo la žena popolav ych vlasov odet a v pril navom modrom oblečení. Predst upila pred mágov takmer ako trestanec pred sudcov. Všetci si ju premerali pohľadmi, s a by pred nimi stálo zjavenie z inej dimenzie a nie obyčajná  ena.

„Flos’Miria, kvet bez duše, som rád, že si prišla,“ hovoril Hedonín.

Ona nesmelo prikývla. V pr ítomnosti záhadných mágov sa necítila veľmi dobre. Toto bolo už tretíkrát  o ju sem zavolali. „Tak ako vždy?“ spýtala sa.

„Tak ako vždy,“ odpovedal jej Hedonín. „Prosím posad’ sa,“ ukázal na jednu voľnú stoličku pri stene. „Alebo stoj. Je to na tebe. Nebude to dlho trvat’.“

Miria si sadla a pohľadom blúdila po celej miestnosti.

Pozemsk i mágovia viedli debatu v reči, ktorej m alokto rozumel. Dali sa zachytiť slová ako „flos“ a „sine anima“. Tieto zazneli najčastejšie.

Ak asi zvl  stna sila prúdila vzduchom. Miria ju cítila na ko i, akoby ju niekto hladkal jemným pierkom.

Takto pokračovali nejakú chvíľu. M agovia sa rozprávali, gestikulovali rukami a očividne pracovali s  arovn ymi silami, ktorým z celého ľudske o pokolenia rozumeli len oni. Hf stka mužov v prostých hnedých rúchach vládla mocou, ktorá bola nepredstaviteľná aj pre skúsených  arodejov.

Skúsenosti, ktoré Hedonín na erp al počas svojho pobytu pri Z ahrobn ych horách prišli vhod. Kolekt ívne teda pracovali so samotnými vláknami bytia a osudu.

Pre popolav u  enu to už začínalo byť nepríjemné. Uvedomovala si svoju pozíciu aj to, že kvôli nej tam vonku krv aca obloha. Prečo sa to dialo to už nevedela a bolo to tak lepšie. Skôr ju zaujímalo kde je ten zlatovlas y stopár Erlyn. Myslela na neho čoraz častejšie.

„Hotovo,“ zahlásil Hedonín. „Ako sa c i i , Miria?“

„Stále rovnako,“ odpovedala mu.

„Dobre. Ďakujem ti. Môžeš i ť.“

Nebola vôbec v nálade sa niečo pýtať. Vstala, prikývla a odišla zo sály.

Hedonín sa potom otočil k usadeným mágom. „Je to čoraz horšie. Nemôžeme tie zni uj uce sily dr zat’ na uzde dlhodobo.“

Muži v hnedých rúchach začali viesť v  niv u rozpravu o tom ako vylepšiť proces a čo vlastne urobiť s kvetinou bez duše. Všetci mali svoj názor. Zhodli sa v  ak na jednom. Keď  im skôr

na niečo neprídu, na svet sa vyvalí zničujúca vlna posmrtnej energie.

Erlyn otvoril dvere na dome. V ruke zvieral meč.

Bolo to prosté sedliacke sídlo. Pri stole si všimol muža, ktorý si pod svetlom hrubých sviec prezerá akési papiere a mapy. Presne jemu patril nôž, ktorý viedol jeho stopárske zmysly.

Muž zdvihol pohľad a keď si všimol kto vošiel dnu takmer mu padla sánka. „Hej!“ skríkol a siahol k opasku, no bolo neskoro.

Hrot meča mu prebehol hrdlom skrz-naskrz. Darmo sa chytal rukami rany. Krv divoko vytekala a opúšťala jeho telo. Hrud' sa mu dvíhala, no do jeho pľúc neprúdil takmer žiaden vzduch. Začínal sa dusiť vlastnou krvou, ktorá stekala dýchacou trubicou a plnila jeho pľúca ako keď niekto plní mech vodou.

Odkašľal si a vyplŕul krv zmiešanú so slinami. Rýchlo ho opúšťali sily. Pleštil oči na svojho vraha. Podlomili sa mu nohy. Ako padal k zemi treskol si hlavu o roh stola. Ostal ležať na zemi. Naposledy pohol prstami na ruke. Jeho duša sa pobrala do pekla kam patrila.

Zo schodov zbehli ďalší dvaja lotri, aby sa pozreli čo to je dole za rámus. Len čo si všimli cudzinca v červenom ako stojí nad mŕtvolou stuhli ako sochy.

Erlyn to využil. Rozbehol sa priamo k nim. Jednému rýchlym švihom presekol brušnú dutinu, akoby bola z papiera.

Čepel pokračovala ďalej.

Na zem dopadla hlava druhého muža.

Niekde tu musí byť ešte jeden.

Ako na zavolanie sa otvorili zadné dvere. Dnu vstúpil chlap, ktorý v rukách niesol kýbeľ s vodou. Ten mu hneď vypadol z rúk a jeho obsah sa rozlial po podlahe.

Stopár k nemu vykročil a pozeral mu pri tom do vystrašených očí.

Ten chudák sa otočil a chcel sa dať na útek, ale nedokázal urobiť ani krok. Netušil prečo, až kým mu pohľad nespadol dole. Z brucha mu trčal hrot meča. Bol napichnutý ako prasa na ražni.

Erlyn ho bodol ešte niekoľkokrát, až kým sa deravý ako ihelnička nezrútil k zemi.

Bolo prekvapivo jednoduché poraziť viacero protivníkov keď mal na svojej strane moment prekvapenia a neľútostnú rýchlosť. Pri chladnokrvnom vraždení je vždy najdôležitejšie nezaváhať a nedať druhej strane žiadnu šancu na reakciu.

Utreľ svoj meč od krvi a odložil ho do pošvy za opaskom.

Necítil ani náznak ľútosti. Títo špinavci ešte obišli dobre. Ich odchod na druhý svet bol rýchly, narozdiel od členov farmárskej rodiny.

Ak sa niekedy dostane do pekla tak ich nájde a zabije znova.

Stopa muža, ktorému patril nôž, sa vytratila.

Prešiel k stolu a začal si pozerat' rozložené papiere a mapy. Bola tam nakreslená dolina a všetky cesty aj farmy.

Nebol síce vojenský veliteľ, no tieto mapy vyzerali, s'ťa by sa niekto snažil zakresliť možné obliehanie sídla Pozemských mágov.

Prehľadal mŕtvych členov Červených tieňov. Prekútal všetky police a zásuvky. Nenašiel však nič. Čakal by nejakú korešpondenciu, alebo zoznam úloh.

Zobral aspoň mapy.

Opustil usadlosť a vybral sa k sídlu. Bude sa musieť podeliť s Hedonínom o nové poznatky.